Р Е Ш Е Н И Е
№ 43047

гр. София, 03.11.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **XXVI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,** в публично заседание на 02.10.2026 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Наталия Ангелова
ЧЛЕНОВЕ: Ванина Колева
Мариета Райкова

при участието на секретаря Йоана Владимирова и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **7615** по описа за **2026** година докладвано от съдия Наталия Ангелова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Съдебното производство по делото е по реда на чл.208 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) вр. чл. 63в Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Делото е образувано по касационна жалба от Кмет на Столична община, чрез юрк. Я. П., със съдебен адрес: [населено място], [улица] срещу Решение № 1582/04.05.2026 г. на Софийски районен съд, 20-ти състав по НАХД 11840/2025г., с което е отменено Наказателно постановление /НП/ СОА25-РД11-486/10.06.2025 г., издадено от кмета на СО, с което на М. Г. Г., ЕГН [ЕГН], на основание чл. 22, ал. 5 от Закона са местното самоуправление и местната администрация, чл.178е от ЗДвП и чл.53,ал.1 и от ЗАНН е наложено административно наказание глоба в размер на 100 лева за нарушение на чл. 94, ал. 3 от ЗДвП.

В касационната жалба касаторът излага доводи за неправилност и необоснованост на обжалваното съдебно решение, като счита, че същото е постановено в нарушение на материалния закон и в противоречие със събраните по делото доказателства. Счита, че от събраните писмени и гласни доказателства, включително приложения снимков материал, безспорно се установява извършването на административно нарушение по чл. 94, ал. 3 от ЗДвП, изразяващо се в неправомерно паркиране на моторно превозно средство върху тротоар на място, което не е определено за паркиране от собственика на пътя, като по този начин е било затруднено преминаването на пешеходците. Твърди, че при съставянето на акта за установяване на административно нарушение и издаването на наказателното постановление не са допуснати

съществени нарушения на процесуалните правила, както и че административнонаказателната отговорност на нарушителя е ангажирана законосъобразно. Оспорва извода на първоинстанционния съд за наличие на маловажен случай по смисъла на чл. 28 от ЗАНН, като изтъква, че конкретното нарушение не се отличава с по-ниска степен на обществена опасност в сравнение с обикновените случаи на нарушения от същия вид, доколкото неправомерното паркиране върху тротоар засяга безопасността и свободното придвижване на пешеходците. Наред с това касаторът се позовава на разпоредбата на чл. 189з от ЗДвП, която според него изключва приложението на чл. 28 от ЗАНН за нарушенията по ЗДвП, като в подкрепа на становището си сочи съдебна практика на АССГ. Счита още, че наложеното административно наказание в размер на 100 лв. е определено в законоустановените граници на чл. 178е от ЗДвП и съответства на целите на административното наказване. Моли съда за отмяна на оспореното съдебно решение, а НП да бъде потвърдено. Претендира присъждане на разноски за юрисконсултско възнаграждение за двете съдебни инстанции.

В съдебно заседание касаторът - кмета на Столична община се представлява от юрк. П., която поддържа жалбата, като изтъква, че от приложения по делото снимков материал безспорно се установява извършването на нарушението.

Ответникът – М. Г. Г., редовно призована не се явява и не се представлява. По делото е представен отговор на касационна жалба, в който се излагат доводи за неоснователност на жалбата, а с молба от 01.10.2026 г. адв. К. поддържа изложеното в него и моли съда да му бъдат присъдени направените по делото разноски, за които представя списък.

Прокурорът – Ю. при СГП, представи заключение за основателност на касационната жалба и моли съда да бъде уважена.

Административен съд София - град, XXVI-ти касационен състав, като взе предвид, че касационната жалба е процесуално допустима, като подадена в срок и срещу подлежащ на касационен контрол съдебен акт, като взе предвид фактическите установявания по делото пред СРС на основание чл. 220 АПК, по основателността на касационната жалба намира следното:

Касационната жалба е процесуално допустима – подадена е в законоустановения 14-дневен срок по чл. 211, ал. 1 от АПК от надлежна страна по смисъла на чл. 210, ал. 1 от АПК, за която първоинстанционният акт е неблагоприятен, и е насочена срещу подлежащ на касационен контрол съдебен акт съгласно чл. 63в от ЗАНН. Разгледана по същество в пределите на касационната проверка по чл. 218 от АПК, касационната жалба е неоснователна.

С Решение № 1582/04.05.2026 г. на Софийски районен съд, 20-ти състав по НАХД 11840/2025г., с което е отменено Наказателно постановление СОА25-РД 11 486/10.06.2025 г., издадено от кмета на СО, с което на М. Г. Г., ЕГН [ЕГН], на основание чл. 22, ал. 5 от Закона са местното самоуправление и местната администрация, чл.178е от ЗДвП и чл.53, ал.1 и от ЗАНН е наложено административно наказание глоба в размер на 100 лева за нарушение на чл. 94, ал. 3 от ЗДвП.

Наказателното постановление е издадено въз основа на Акт за установяване на административно нарушение /АУАН/ Серия А бланков №004068 за това, че на 28.12.2024 г., около 14.17 ч., в [населено място], на [улица], локално платно пред магазин „Ф.“, М. Г. е паркирала собствения си лек автомобил „М. 270“ с рег. [рег.номер на МПС] , върху тротоара, на място, необозначено за паркиране на ППС, напречно на оста на пътя, с което виновно е нарушила чл. 94,ал.3 от ЗДвП.

Съдът приел, че горните обстоятелства се установяват от свален на хартиен носител снимков материал, както и въз основа на събраните по делото писмени и гласни доказателства (показанията на актосъставителя К.), приобщени по реда на чл. 283 НПК.

Районният съд е приел, че при издаване на АУАН и НП не са допуснати съществени процесуални нарушения – същите са издадени от компетентни органи в кръга на техните

правомощия, в законоустановената форма и необходимите реквизити, а извършването на вмененото нарушение на чл. 94, ал. 3 от ЗДвП е безспорно доказано, а определеното наказание в нормативно определените граници по чл.178е от ЗДвП.

За да отмени НП, първоинстанционният съд е приел, че извършеното нарушение представлява маловажен случай по смисъла на чл. 28 от ЗАНН. Съдът се е мотивирал с липсата на представени доказателства за извършени предходни такива нарушения от страна на М. Г., като е предупредил лицето, че при извършване на друго административно нарушение от същия вид /чл.94,ал.3 от ЗДвП/, представляващо маловажен случай, в едногодишен срок от влизането в сила на съдебния акт, ще ѝ бъде наложено административно наказание.ю

Пред настоящата инстанция от касатора не са ангажирани нови писмени доказателства по см. на чл. 219, ал. 1 от АПК.

Въззивното решение е неправилно.

АУАН и НП са издадени в съответствие на чл. 42 и чл. 57 от ЗАНН и съдържат всички изискуеми реквизити, посочени са дата и място на извършване на нарушението, фактическите обстоятелства, при които е извършено, отразено е кои нормативни правила са нарушени.

Въззивният съд е събрал необходимите и относими доказателства, въз основа на които е изложил мотиви в обжалваното решение и е достигнал до изводи, които настоящият състав споделя. При субсидиарното действие на НПК, съдът е изпълнил служебното си задължение да проведе съдебното следствие по начин, който е осигурил обективно, всестранно и пълно изясняване на всички обстоятелства, включени в предмета на доказване по конкретното дело, при точното съблюдаване на процесуалните правила относно събиране, проверка и анализ на доказателствената съвкупност и не е допуснал нарушения на съдопроизводствените принципи.

Районният съд е формирал правилен извод, че АУАН и НП са издадени от компетентни длъжностни лица в рамките на предоставените им правомощия, в предвидените преклузивни срокове по чл. 34 от ЗАНН и при спазване на процесуалните изисквания по чл. 42 и чл. 57 от ЗАНН. Фактическите обстоятелства относно датата, часа, мястото и начина на извършване на нарушението са описани пълно и ясно, което е позволило на санкционираното лице да разбере в какво е обвинено и да упражни правото си на защита. Първоинстанционният съд правилно е приел, че нарушението по чл. 94, ал. 3 от ЗДвП е безспорно доказано от обективна и субективна страна въз основа на събраните по делото писмени доказателства, показанията на свидетеля-актосъставител К. и приобщения снимков материал, установяващи паркиране върху тротоар на място, което не е регламентирано за паркиране от собственика на пътя. В тази връзка изцяло не се споделят възраженията на ответника по касация.

Неправилен и постановен в противоречие с материалния закон обаче е изводът на първоинстанционния съд, че извършеното административно нарушение представлява „маловажен случай“ по смисъла на чл. 28 от ЗАНН.

Съгласно легалната дефиниция на § 1, ал. 1, т. 4 от ДР на ЗАНН, „маловажен случай“ е този, при който извършеното нарушение, с оглед на липсата или незначителността на вредните последици или с оглед на други смекчаващи обстоятелства, представлява по-ниска степен на обществена опасност в сравнение с обикновените случаи на нарушение от съответния вид. Нарушението по чл. 94, ал. 3 от ЗДвП е формално, на просто извършване, като настъпването на конкретен вредоносен резултат не е елемент от фактическия му състав. Законодателят е предвидил обща забрана за паркиране върху тротоарите, като по изключение е допуснал престой и паркиране на МПС с допустима максимална маса до 2,5 тона единствено при кумулативното наличие на три условия: паркирането да се осъществява само на определени от собствениците на пътя или администрацията места; да е успоредно на оста на пътя; и откъм страната на сградите да остава

разстояние най-малко 2 метра за свободно преминаване на пешеходци.
В конкретния случай автомобилът е бил паркиран на тротоар, който не е определен за паркиране от Столична община, разположен е бил напречно на оста на пътя и непосредствено пред входните стълби на търговски обект/жилищна сграда, при което реално е създал затруднение за пешеходния поток и е принудил гражданите да го заобикалят. Нарушението засяга пряко обществените отношения, гарантиращи безопасността на движението по пътищата и осигуряването на безпрепятствено и сигурно придвижване на пешеходците, които съгласно Закона за движението по пътищата са най-уязвимите участници в пътното движение. По делото не са установени каквито и да било извънредни или смекчаващи обстоятелства – липсват данни паркирането да е било продиктувано от крайна необходимост, спасяване на човешки живот или оказване на спешна медицинска помощ. Липсата на данни за предходни нарушения касационният съд счита, че не намалява обществената опасност на самото деяние и сама по себе си не може да послужи като основание за прилагане на привилегията по чл. 28 от ЗАНН, тъй като в противен случай всяко първо нарушение би следвало да остане ненаказано, което би обезсмислило превантивната и възпитателна функция на административното наказване по чл. 12 от ЗАНН.
С оглед на това деянието не разкрива признаци на по-ниска обществена опасност спрямо типичните нарушения от този вид. Административнонаказващият орган правилно е отказал да приложи чл. 28 от ЗАНН и е ангажирал отговорността на лицето. Наложената глоба в размер на 100 лева е определена в рамките на приложимата санкционна норма на чл. 178е от ЗДвП, съобразена е с изискванията на чл. 27 от ЗАНН и е в съответствие с целите на генералната и специалната превенция.
Поради изложеното първоинстанционното решение, с което наказателното постановление е отменено поради маловажност на случая, е неправилно като постановено в нарушение на материалния закон. Същото следва да бъде отменено, като на основание чл. 222, ал. 1 от АПК спорът се реши по същество чрез потвърждаване на издаденото наказателно постановление.
При този изход на спора и на основание чл. 63д, ал. 1, 4 и 5 от ЗАНН във връзка с чл. 143, ал. 3 от АПК, вр. чл. 37 от Закона за правната помощ и чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ, на касатора Столична община следва да бъдат присъдени направените по делото разноски за юрисконсултско възнаграждение за двете съдебни инстанции в общ размер на 81,81 евро - 160 лева или по 80 лева за всяка от инстанциите, своевременно претендирани пред районния съд и настоящата касационна инстанция.
Водим от горното и на основание чл. 221, ал. 2, предл. второ и чл. 222, ал. 1 от АПК във връзка с чл. 63в от ЗАНН, Административен съд София - град, XXVI касационен състав,

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ Решение № 1582/04.05.2026 г. на Софийски районен съд, 20-ти състав, постановено по НАХД № 11840/2025 г., и вместо него

ПОТВЪРЖДАВА Наказателно постановление № СОА25-РД11-486/10.06.2025 г., издадено от кмета на СО, с което на М. Г. Г., ЕГН [ЕГН], на основание чл. 22, ал. 5 от Закона са местното самоуправление и местната администрация, чл.178е от ЗДвП и чл. 53, ал.1 и от ЗАНН е наложено административно наказание глоба в размер на 100 лева за нарушение на чл. 94, ал. 3 от ЗДвП.

ОСЪЖДА М. Г. Г., ЕГН [ЕГН] да заплати на Столична община сумата от 81,81 евро, представляваща направените по делото разноски.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

ПРЕДСЕДАТЕЛ: ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.